

משך חכמה פרשת משפטים
שמות כב, יד

השאלו פרתו עבור מה ששכרו למלאכתו, והוי כמו שוכר שנותן לו בשאלה עבור השכר שקבל מידו⁶. ואם היה שאול למלאכתו, אמרינן דאין דרך אדם להשאיל עצמו ואת פרתו בחנם, דמילתא כי האי לא עבדי אינשי, אם לא דאיכא ליה טיבותא והנאה מרובה מהשואל אשר בשביל זה השאיל עצמו למלאכה ואת פרתו, והוי כשוכר⁷.

בבא מציעא צד-ב
עניין: בעליו עמו א'

ספורנו פרשת משפטים שמות כב, יד

(יד) **אם בעליו עמו**. במלאכתו בשעת שאלה: **לא ישלם**. שסתם משאיל בקרוב דעת כזה הוא נותן מתנה על דעת שיחזירו, וכיון שלא התנה אינו חייב להחזיר אלא כשהיא נמצאת בעין. שאפילו

חזקוני פרשת משפטים שמות כב, יג-יד

(יג) **וכי ישאל איש וגוי בעליו**, של הבהמה, היינו המשאיל. **שלם ישלם**, השואל כשנשבר או מת, לפי שכל ההנאה שלו חייב הוא באונסיה, דיכול המשאיל לטעון על השואל שהכביד על בהמתו.

(יד) **אם בעליו**, אבל אם בעליו של בהמה עם השואל בשעת מיתה * לא ישלם שום דבר, לפי שראה שנהג עמה כראוי. **אם שכיר הוא**, לפי הפשט * אם בעל הבהמה

ברכת שמואל ב"ק ס"י לב אות ג'

(ה) **ואולם ב"ה זכינו להבין בזה מה דפליגי אמוראי** בירושלמי, אם גבי בעליו עמו יש חיוב שבועת השומריין, או דאין חייבין שבועה כלל, וביאור פלוגתהם הוא, דפטור דבעליו עמו דהוי חלוט דין חלוט פטור דהשמירה גופא, א"כ נמלא כי פיסר עלמו בעפנת שאינו שומר הוא דפוסר, דדין בעליו עמו פוסר דהשמירה, ובאופן זה ליכא שבועת דהוי כאומר שכורה ממה דפוסן שאינו שומר כלל, וזוה לא חייבה הסורה שבועת השומריין. כמו שכתבו הסו"ם **בב"מ דף ל"ז: וע"כ גם דבעליו עמו מה דפוסר עלמו הוא דפוסן שאינו שומר, דהסורה לא חייבה אותו כאילו ליכא קבלת שמירה ונהי דנקרקעו חשבו שפיר פוסן לפסור עלמו פ"י טענת שמירה, אכל דבעליו עמו ודאי הוי הפסור מה שפוסר פ"י שאינו שומר.**